

PRINȚUL
NEMILOS

HOLLY BLACK

PRINȚUL NEMILOS

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original al acestei cărți este: *The Cruel Prince* de Holly Black.

Copyright © 2018 by Holly Black

All rights reserved

© Storia Books, 2018, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLACK, HOLLY

Prințul nemilos / Holly Black ; trad. din lb. engleză de Bogdan Voiculescu. - București : Storia Books, 2018

ISBN 978-606-94493-4-9

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

REDACTOR: Alina Marc-Ciulacu

CORECTOR: Paula Rotaru

COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

*Pentru Cassandra Clare,
care s-a lăsat în sfârșit ademenită
pe Tărâmul Zânelor*

CARTEA ÎNTÂI

*Prunci din neamul Zânelor
De hăinuțe nu duc dor,
Nici de cele spre fînță,
Dup-a inimii dorință:
Pumnul plin de gălbiori,
Nunțiți la șapte anișori.
Toți au câte zece oi
Și ponei puternici, doi;
Casă are fiecare,
Din cărămizi ori piatră tare;
Întăriți cu poamă bună –
O, de-aș fi un prunc de zână!*

– **Robert Graves,**
„De-aș fi un prunc de zână”*

* Traducere după „I'd Love to Be a Fairy's Child” (n.t.).

Prolog

Într-o după-amiază toropită de duminică, un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu lung și întunecat s-a oprit în fața unei case, pe o stradă mărginită de șiruri de copaci. Nu a parcat nicio mașină și nici nu a venit cu taxiul. Niciun vecin nu l-a văzut plimbându-se pe trotuar. A apărut pur și simplu, ca și când ar fi pășit din umbră în umbră.

Bărbatul a mers la ușă și a ridicat pumnul ca să bată.

Înăuntrul locuinței, Jude stătea pe covorul din camera de zi și mânca crochete de pește – moi din cauza cuptorului cu microunde – pe care le mozolea printr-o mângă de ketchup. Sora ei geamănă, Taryn, dormea pe canapea – strângea o pătură la piept și avea degetul mare îndesat în gura murdară de punci de fructe. În celălalt capăt al canapelei, sora lor mai mare, Vivienne, se holba la ecranul televizorului – ochii ei stranii, cu fante în loc de pupile, erau ațintiți asupra șoarecelui din desene animate, care fugea de pisică. A izbucnit în râs în clipa în care șoarecele a fost pe cale să fie halit.

Vivi se deosebea de alte surori mai mari, dar, din moment ce Jude și Taryn, ambele în vârstă de șapte ani, erau identice, aveau același păr castaniu ciufulit și același chip în formă de inimă, și ele erau deosebite. Pentru Jude, ochii lui Vivi și vârfurile ușor îmblănite ale urechilor nu erau cu mult mai stranii decât faptul că ea era oglindirea perfectă a unei alte persoane.

Chiar dacă uneori observa că puștii din vecini o evitau pe Vivi și că părinții lor șușoteau despre ea îngrijorați, lui Jude nu i se părea că ar fi vorba despre ceva important. Adulții erau mereu îngrijorați și șușoteau.

Taryn a căscat și și-a întins brațele, lipindu-și obrazul de genunchiul lui Vivi.

Afară soarele strălucea, încingând asfaltul aleilor. Se auzeau vuietul motoarelor unor mașini de tuns iarba și hărmălaia copiilor care se bălăceau în piscinele din curțile din spatele ale caselor. Tata era în acaret, unde avea o fierărie. Mama pregătea hamburgeri în bucătărie. Peste tot, plictiseală. Peste tot, numai bine.

Când s-a auzit bătaia în ușă, Jude a sărit ca să răspundă. Spera să fie vorba despre vreuna dintre fetele de vizavi, care să aibă chef de jocuri video sau care s-o invite să înoate după cină.

Bărbatul cel înalt stătea cu picioarele pe preșul de la intrare și o privea mânios. În ciuda căldurii, purta un pardesiu cafeniu, din piele. Pantofii aveau flecuri de argint, care au răsunat sec când a pășit peste prag. Jude i-a privit chipul înnegurat și s-a cutremurat.

— Mama! a strigat. Maaaamaaaaa. A venit cineva.

Femeia a ieșit din bucătărie, ștergându-și mâinile ude pe blugi. Când a dat cu ochii de bărbat, s-a albit din cap până-n picioare.

— Du-te la tine în cameră, i-a spus lui Jude pe un ton înspăimântător. *Acum!*

— Al cui e copilul ăsta? a întrebat bărbatul cu un accent ciudat, arătând-o pe Jude cu degetul. Al tău? Al lui?

— Al nimănu, a răspuns mama fără să se uite la Jude. Nu e copilul nimănu.

Nu putea fi adevărat. Jude și Taryn semănau leit cu tatăl lor. Toată lumea spunea asta. A făcut câțiva pași spre scări,

dar s-a gândit că nu voia să stea singură la ea în cameră. *Vivi*, își spusese Jude, *Vivi trebuie să știe cine este bărbatul înalt. Vivi va ști ce este de făcut.*

Dar se pare că Jude nu reușea să mai facă niciun pas.

— Am văzut multe lucruri imposibile, a spus bărbatul. Am văzut ghinda înaintea stejarului. Am văzut scânteia înaintea văpăii. Dar niciodată nu am mai văzut un asemenea lucru: o femeie moartă care trăiește. Un copil născut din nimic.

Mama părea să fi rămas fără cuvinte. Trupul ei vibra de încordare. Jude ar fi vrut să-i ia mâna și s-o strângă, dar nu a îndrăznit.

— Nu l-am crezut pe Balekin când a zis că o să te găsesc aici, a spus bărbatul, acum pe un ton mai blând. Osemintele femeii pământene și ale pruncului ei nenăscut, găsite printre rămășițele conacului meu ars, au fost o mărturie convingătoare. Știi ce înseamnă să te întorci din luptă și să descoperi că soția ta a murit, împreună cu unica ta moștenitoare? Să-ți descoperi viața făcută cenușă?

Mama a clătinat din cap, nu ca și cum i-ar fi răspuns lui, ci ca și când s-ar fi străduit să-i alunge cuvintele.

Bărbatul a făcut un pas înainte, iar mama făcut un pas înapoi. Ceva era în neregulă cu piciorul musafirului înalt. Pășea țeapăn, de parcă l-ar fi durut. În holul de la intrare, lumina era diferită, iar Jude a observat nuanța stranie, verde, a pielii lui și faptul că dinții de jos păreau prea mari pentru gura sa.

A văzut că ochii lui erau ca ai lui *Vivi*.

— Niciodată nu aș fi putut să fiu fericită alături de tine, i-a spus mama. Lumea ta nu e pentru oameni ca mine.

Bărbatul înalt a privit-o îndelung.

— Ai făcut jurămintele, a spus el în cele din urmă.

Mama a ridicat capul.

— Și apoi am renunțat la ele.

Și-a mutat privirea la Jude și s-a încruntat.

— Ce valoare are promisiunea unei soții muritoare? Se pare că mi-ai dat răspunsul.

Mama s-a întors. Văzându-i expresia, Jude a zbughit-o în camera de zi.

Taryn încă dormea. Televizorul mergea în continuare. Vivienne și-a ridicat ochii de felină, închiși pe jumătate.

— Cine-i la ușă? a întrebat-o ea. Am auzit voci care se ceartă.

— Un om înfricoșător, i-a răspuns Jude, cu răsuflarea tăiată, deși nu alergase decât câțiva metri.

Inima îi zvâcnea.

— Trebuie să mergem la etaj, a adăugat ea.

Nu-i păsa că mama îi spusese numai *ei* că trebuie să urce la etaj. N-avea de gând să meargă singură. Vivi a oftat, s-a ridicat în capul oaselor și a scuturat-o pe Taryn ca să o trezească. Geamăna lui Jude le-a urmat, somnoroasă, până în hol.

Pornind spre treptele mochetate, Jude l-a văzut pe tatăl ei intrând din grădina din spate. Avea în mână un topor – făurit ca o copie fidelă a unui topor pe care-l studiasse într-un muzeu din Islanda. Nu era ciudat să-și vadă tatăl cu un topor în mână. El și prietenii săi erau pasionați de armele vechi și petreceau mult timp discutând despre „cultura materială” și născocind modele de săbii fantastice. Ciudat era modul în care ținea arma, ca și când ar fi fost gata să...

Tatăl a azvârlit cu toporul în bărbatul înalt.

Niciodată nu ridicase mâna ca să le disciplineze pe Jude sau pe surorile ei, nici măcar atunci când dăduseră cu ade-vărat de bucluc. Nu l-ar fi lăsat inima să rănească pe nimeni. Pur și simplu nu l-ar fi lăsat.

Și totuși. Și totuși.

Toporul a zburat pe lângă bărbatul înalt și a mușcat din tocul de lemn al ușii.

Taryn a scos un țipăt ciudat, ascuțit, și și-a dus iute mâinile la gură.

Bărbatul înalt a scos o armă cu lamă curbată de sub pardesiul de piele. O *sabie*, ca în cărțile de povești. Tata se străduia să smulgă toporul din cadrul ușii când, deodată, bărbatul i-a înfipt sabia în burtă și a împins-o în sus. S-a auzit un zgomot ca de bețe frânte și un răget de animal. Tata s-a prăbușit pe covorul din antreu, cel din cauza căruia mama țipa mereu când călcam pe el cu încălțările pline de noroi.

Covorul care acum se făcea roșu.

Mama a scos un țipăt. La fel și Jude. Taryn și Vivi au țipat și ele. Toți țipau, mai puțin bărbatul cel înalt.

— Vino încoace, a spus el, uitându-se drept la Vivi.

— M-monstrule! a strigat mama lor, retrăgându-se spre bucătărie. E mort!

— Nu fugi de mine, i-a spus bărbatul. Nu fugi, după tot ce ai făcut. Dacă vei fugi iar, jur că o să...

Dar ea a fugit. Aproape că apucase să dispară după colț, când sabia a nimerit-o în spate. S-a prăbușit pe linoleum, lovind cu brațele magneții prinși de frigider.

În aer s-a răspândit un miros greu, de sânge proaspăt, asemenea metalului fierbinte și umed. Precum acei bureți de sârmă cu care mama curăța tigaia când mâncarea se prindea prea tare de ea.

Jude s-a repezit la bărbat, l-a izbit cu pumnii în piept și l-a lovit în picioare. Nici măcar nu-i era frică. I se părea că nu mai simte nimic.

Bărbatul nici n-a băgat-o în seamă. O bună bucată de timp nici nu s-a mișcat din loc, ca și când nu prea i-ar fi venit să creadă ce făcuse. Ca și când și-ar fi dorit ca ultimele cinci minute să nu se fi petrecut. Apoi s-a lăsat într-un genunchi și a prins-o pe Jude de umeri. I-a ținut brațele în lături, ca să nu-l mai poată lovi, dar fără să o privească.

Nu își lua ochii de la Vivienne.

— Mi-ai fost furată, îi spuse el. Am venit să te duc la ade-

văratul tău cămin, în Elfhame, sub deal. Acolo vei avea parte de bogății nemărginite. Acolo vei trăi alături de semenii tăi.

— Nu, i-a răspuns Vivi cu glasul ei mic și grav. Nu merg nicăieri cu tine.

— Sunt tatăl tău, i-a spus el cu o voce aspră, care s-a ridicat năprasnic ca un bici. Ești sânge din sângele meu și urmașa mea și mi te vei supune, acum și întotdeauna.

Ea nu s-a clintit, dar a strâns din fălci.

— Nu ești tatăl ei, i-a strigat Jude bărbatului.

Cu toate că el și Vivi aveau aceiași ochi, Jude refuza să-l creadă.

Bărbatul a strâns-o și mai tare de umeri, iar ea a scos un icnet pițigăiat, dar și-a ridicat privirea, sfidător. Câștigase ne-numărate întreceri la holbat.

El și-a mutat primul privirea, îndreptând-o către Taryn, care căzuse în genunchi și își zgâlțâia mama, plângând în hohote, de parcă ar fi încercat să o trezească. Aceasta nu s-a clintit. Mama și tata muriseră. Nu aveau să se mai miște niciodată.

— Te urăsc! i-a strigat Vivi bărbatului cu o furie care a bucurat-o pe Jude. O să te urăsc veșnic. Îți jur.

Expresia lui de stană nu s-a schimbat.

— Și totuși, vei veni cu mine. Pregătește-i pe oamenii aceștia micuți. Luați-vă lucruri puține. Pornim înainte de apusul soarelui.

Vivienne a înălțat capul.

— Lasă-le în pace. Dacă trebuie, ia-mă pe mine, dar nu și pe ele.

Bărbatul i-a aruncat o privire și apoi a pufnit în răs.

— Ai de gând să îți aperi surorile de mine? Spune-mi, atunci, unde ai vrea să se ducă?

Vivi nu răspunse. Nu aveau bunici, nu aveau nicio rudă în viață. Cel puțin, nu cunoșteau nicio rudă.

Bărbatul s-a uitat iarăși la Jude, și-a luat mâinile de pe umerii ei și s-a ridicat în picioare.

— Sunt odraslele soției mele, așadar, sunt responsabil pentru ele. Se poate să fiu nemilos, un monstru și un ucigaș, dar nu fug de responsabilități. După cum nici tu nu ar trebui s-o faci, fiind cea mai mare.

După ani de zile, rememorând cele întâmplate, Jude nu și-a putut aduce aminte de pregătirea bagajelor. Se pare că șocul ștersese cu totul acea oră. Cumva, Vivi trebuie să fi găsit genți, să fi pus în ele cărțile lor preferate cu ilustrații și jucăriile cele mai dragi, laolaltă cu fotografiile, pijamale, haine și cămășuțe.

Sau poate că Jude își făcuse singură bagajele. Niciodată nu era sigură.

Nu-și putea închipui cum reușiseră să facă toate astea, în timp ce trupurile părinților ei zăceau fără viață cu un etaj mai jos. Nu-și putea închipui ce simțise și, odată cu trecerea anilor, nu a mai reușit să-și redeștepte acele sentimente. Grozăvia crimelor s-a estompat în timp. Amintirile lui Jude legate de acea zi au devenit confuze.

Când au ieșit afară, pe gazon păștea un cal negru. Avea ochi mari și blânzi. Jude voia să-și arunce brațele în jurul grumazului lui și să-și vâre fața udă de lacrimi în coama lui mătăsoasă. Înainte să apuce s-o facă, bărbatul cel înalt le-a așezat pe ea și pe Taryn de-a curmezișul șei, tratându-le ca și când ar fi fost niște desagi, nu copii. Pe Vivi a așezat-o în spatele său.

— Ține-te bine, i-a spus el.

Jude și surorile ei au plâns tot drumul până la Tărâmul Zânelor.

Capitolul 1

În Tărâmul Zânelor nu există batoane de pește, nici ketchup, nici televizoare.

Capitolul 2

Stau așezată pe o pernă, în timp ce o slujnică imp îmi adună părul de pe chip și-l împletește. Are degete lungi, cu unghii ascuțite. Mă strâmb de durere. Ochii ei negri îmi întâlnesc privirea în oglinda cu picior în formă de gheară de pe măsuța mea de toaletă.

— Mai sunt patru nopți până la turneu, spune creatura.

O cheamă Tatterfell și e servitoare în casa lui Madoc, unde e obligată să slujească până când va reuși să-și plătească datoria. Are grijă de mine de când eram mică. Tatterfell a fost cea care mi-a mânjit ochii cu alifie înțepătoare de zână, ca să dobândesc Vederea Deplină, astfel încât să pot dibui cele mai multe vrăji, ea mi-a curățat ghetetele de noroi, ea mi-a făcut șiragul de scorușe uscate, pe care să-l port la gât, ca să mă pot împotrivi farmecelor. Mi-a șters nasul umed și mi-a amintit să-mi port șosetele pe dos, ca să nu fiu niciodată îndrumată pe căi greșite în pădure.

— Indiferent cât de nerăbdătoare ai fi, nu poți sili luna să răsară, nici să apună mai devreme. Dă-ți silința să aduci glorie casei generalului în seara asta și să fii cât mai frumoasă cu puțință.

Oftez.

Niciodată nu a avut răbdare cu toanele mele.

— E o onoare să dansezi la Curtea Marelui Rege de sub deal.

Servitorii au o plăcere exagerată în a-mi spune cât de norocoasă sunt fiind bastarda unei soții lipsite de onoare, o ființă omenească fără niciun strop de sânge de zână, dar care e tratată ca o copilă adevărată a Tărâmului. Cam aceleași lucruri i le spun și lui Taryn.

Îmi dau seama că e o onoare să fiu crescută laolaltă cu copiii Nobilimii. O onoare teribilă, de care nu voi fi vrednică niciodată.

Mi-ar fi și greu să uit, având în vedere cât de des mi se amintește.

— Da, spun eu totuși, pentru că Tatterfell vrea să fie binevoitoare. E grozav.

Zânele* nu pot să mintă, așa că au tendința de a fi atente la cuvinte și de a ignora tonul, mai ales dacă nu au trăit în preajma oamenilor. Tatterfell dă din cap, aprobatoare, privindu-mă cu ochii ei ca două mărgele de jais, în care nu se văd nici pupile, nici irisuri.

— Poate că îți va cere cineva mâna și vei deveni membru permanent al Înaltei Curți.

— Vreau să-mi câștig locul, îi spun eu.

Tatterfell se oprește cu agrafa de păr între degete, gândindu-se, probabil, să mă înțepe cu ea.

— Nu fi ridicolă.

Nu are rost să o contrazic, să-i amintesc de căsnicia dezastuoasă a mamei. Există două căi prin care muritorii pot deveni membri permanenți ai Curții: să se căsătorească cu un alt membru sau să deprindă la perfecție vreun meșteșug – în metalurgie sau în cântatul la lăută ori mai știu eu ce. Cum nu

* Termenul de „zână” va fi folosit în continuare drept corespondent pentru englezescul „fairy/faerie”, termen care în diverse tradiții se poate referi la o multitudine de creaturi mitologice de origine celtică sau germanică și care, în cartea de față, denumeste orice vietate fantastică din Tărâmul Zânelor („Faerie”) sau din rândul Făpturilor Văzduhului („Folk of the Air”) (n.t.)